

Първа закуска

Отъ А. Холстъ

— А, кой ли е туй? — рече щъркелътъ и загледа очудено лѣпналата се дебела зелена жаба, която се прѣпичаше на слънце край водата; — не е ли туй нѣщо за първа закуска?

— Моля, моля, — отвърна жабата малко сърдито, — азъ съвсѣмъ не съмъ обикновена жаба, а князь, истински князь и отъ царски домъ!

— Туй може да рече всѣки, — отвърна щъркелътъ равнодушно, па пристѣпи крачка напредъ съ дългитѣ си червени крака.

— Ама вижте, ей ми короната! — извика жабата трогнато, — златна корона — не виждате ли? Или имате нѣщо въ очитѣ си?

— Вижъ, туй е по-друго, — рече щъркелътъ и пристѣпи още по-наблизу, — наистина, чудно — много чудно! — и ще бжде честь за мене — тукъ той се поклони дълбоко — голѣма честь ще бжде за мене да се гостя съ Ваше Кралско Височество. Вижъ, до сега не ми се е падало да изямъ нѣкой князь.

— Какъ? Ами Вие не знаете ли, че туй е обида? — завика жабата настрѣхнала. — Обида, царска обида, чуete ли? Па азъ съвсѣмъ и не съмъ слушала да ядатъ князе; казватъ дори, че тѣ били отровни — честна дума! — много отровни.

— А, моятъ стомахъ е чудесенъ, — засмѣ се щъркелътъ! — Баба ми все туй казваше.

При това той се клатушкаше назадъ-напредъ и тракаше съ дългата си червена човка. У! какъ дълга и остра бѣ тя!